

مقایسه دو روش درمانی پالس تراپی کورتیکواستروئیدها و اینترفرون تزریقی در درمان

ضایعات مزمن ریوی مصدومین شیمیایی با گاز خردل

دکتر یونس پناهی (۱) دکتر مصطفی قانع (۱) دکتر عباس کبریایی (زاده ۲) دکتر جعفر اصلانی (۱)

دکتر مجید شهرتی

(۱) مرکز تحقیقات آسیبهای شیمیایی - دانشگاه علوم پزشکی بقیه الله (عج)

(۲) دانشکده داروسازی - دانشگاه علوم پزشکی تهران

مصدومین شیمیایی با سولفورموستارد از ضایعات مزمن ریوی (برونشیت مزمن، برونشلولیت، فیبروز ریه، تنگی در تراشه و برونشهای اصلی) رنج می‌برند. تلاش درمانی در محدوده کنترل علائم تنفسی بوده و از ایمونوساپرسیوها و کورتیکواستروئیدها استفاده شده است که در درمان ضایعات موثر نبوده است. در این مطالعات که بصورت جداگانه صورت گرفته است نتایج حاصله با هم مقایسه گردیده است. در پالس تراپی کورتیکواستروئیدها حدود ۳۹ مصدوم با گاز خردل به مدت یک هفته در بیمارستان بستری و تحت درمان با متیل پردنیزولون تزریقی قرار گرفته و پارامترهای اسپرومتری قبل و پس از درمان مقایسه گردیده است که میزان FEV_1 در افراد با ضایعات انسدادی شدید حدود ۸۰ درصد و در ضایعات انسدادی متوسط حدود ۶۰ درصد موثر بوده است. در گروه تحت درمان با اینترفرون تزریقی حدود ۳۶ بیمار در ۲ گروه Case و Control مورد مطالعه قرار گرفتند. گروه Case مدت یکسال ۲۰۰ میکروگرم از راه Sc بصورت یک روز در میان و گروه Control تحت درمان با داروهای روتین قرار گرفتند. گروه Case تغییرات قابل توجه آماری از نظر اسپرومتری (FVC و FEV_1) و تنگی نفس ($Dyspnea\ index$) و فشار اکسیژن شریانی (P_{ao2}) و تغییرات رادیولوژیک ($HRCT$) نسبت به گروه Control مشاهده گردید ($P < 0.001$). نتایج حاصل از مطالعات حاکی است که استفاده از پالس تراپی کورتیکواستروئیدها در درمان ضایعات شدید (Sever) و اینترفرون تزریقی در درمان ضایعات متوسط (Modrat) و خفیف (Mild) توصیه می‌شود.